

УДК 94 (438)

Оксана Парнета

ІНСТИТУАЛІЗАЦІЯ ПОЛЬСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ (1918–1921 РР.)

У статті висвітлюються проблеми становлення політичної системи Польської Республіки після проголошення її незалежності.

Ключові слова: Друга Річ Посполита, конституція, владні структури.

11 листопада 1918 р. на політичній карті Європи знову, після більш як столітнього поневолення чужоземними державами, з'явилась незалежна Польща. Національне відродження Другої Речі Посполитої ознаменувало завершення багатолітніх зусиль її людності у відновленні країни і відповідало вимогам вітчизняної та європейської історії, було закономірною подією в історії державницьких домагань польської нації. Проголошення незалежності Польщі стало одним із найважливіших кроків на шляху суверенного самовизначення і самоствердження польського народу в складних умовах післявоєнної Європи та започаткувало новий етап, суть якого полягала у здійсненні важливих заходів щодо розбудови інститутів суверенної держави та створенні суспільного устрою на парламентсько-демократичних засадах. Перші декрети, уряди, представлення нововідновленої країни в Європі та світі за складних умов повоєнного облаштування викликають неабиякий інтерес і набувають все більшої популярності в українській історико-правовій науці. Свідченням цього є поява низки праць [1–4] автори яких намагалися здійснити аналіз процесу становлення політичної системи Польської Республіки в післявоєнний період. Однак, ці питання ще й досі залишаються малодослідженими, викликають підвищений інтерес та неоднозначні трактування. Мета пропонованого наукового дослідження полягає у всебічному аналізі процесу інституалізації Другої Речі Посполитої протягом 1918–1921 р.

Зауважимо, що фундаментальні науково-методологічні основи національно-державницької концепції, а саме право поляків на відновлення власної держави, політична самостійність і незалежність Польщі, генетичний зв'язок польської держави з давньою Річчю Посполитою, спадкоємність національних традицій і культури були сформульовані в середовищі політичної еліти ще у процесі руху поляків за незалежність та свободу. Та тільки після краху Центральних держав, під владою яких перебували польські землі, були створені умови для формування незалежних державних структур. Першою польською територією, що набула свободи, став Цешин, а першим актом, що проголосив відновлення державності Польщі, став маніфест Регентської ради до польського народу від 7 жовтня 1918 р., де було викладено основні принципи унезалежнення Польської держави. Регентська рада проголосила незалежну Польську державу на всіх польських землях, створення міжпартійного уряду і проведення виборів до Законодавчого сейму [5, с. 415–416]. Загалом, прагнення поляків до політичної незалежності у цей час проявлялося у створенні перших урядових осередків, передусім на польських етнічних землях: Варшаві, Лодзі, Кракові, Любліні, Тарнові, та ін. Державний характер, хоча з обмеженими атрибутами, мали Регентська рада, Тимчасовий народний уряд Польської Республіки, Польська ліквідаційна комісія тощо. Восени 1918 р. на польських землях було 4–5 урядів чи інституцій, які можна вважати за урядову владу [1, с. 107–109]. Після підписання Комп'єнського перемир'я будівництво центральних державницьких структур очолив найавторитетніший та визнаний серед польських політичних сил лідер Юзеф Пілсудський. Використавши сприятливу як внутрішню, так і міжнародну ситуацію, спираючись на Польську військову організацію

(ПОВ) та ліві партії, він проголосив 11 листопада 1918 р. відновлення незалежності Польської держави.

Для Польщі цей день, що співпав з із останнім днем Першої світової війни, став першим днем відродження польської незалежності [6, с. 15–16]. Згодом урядам багатьох країн було надіслане звернення, якому Ю. Пілсудський повідомляв про утворення незалежної Польської Республіки: “Польська держава створюється за волею всього народу і ґрунтується на демократичних засадах. Польський уряд замінить панування розпачу, який... тяжів над долею Польщі, – ладом, заснованим на порядку і справедливості. Спираючись на польську армію під моїм командуванням, сподіваюсь, що відтепер жодна іноземна армія не увійде до Польщі, коли не буде висловлено у цій справі нашої формальної згоди. Я переконаний, що могутня демократія Заходу надасть допомогу і братню підтримку відродженій і незалежній Польській Республіці” [7]. Постанови Польської держави започаткувало якісно новий етап, суть якого полягала у здійсненні важливих заходів щодо розбудови інститутів суверенної державності, створенні умов для закладання демократичних основ країни. За визначенням Луїса Нам’єра розпочалася спроба “збудувати Польщу, поки Росія і Німеччина спали” [3, с. 737].

Практика розбудови відродженої Польщі показала увесь спектр труднощів на цьому шляху, починаючи від складності об’єднання анексованих частин в єдність, руйнацій опісля війни, людських втрат і травм, необхідності налагодження всього комплексу економіки країни до утворення владних інституцій, усієї їх вертикалі, у сфері компетенції яких, насамперед, відповідальність за майбутнє країни, гідне представлення її на світовій арені та входження у систему міжнародних відносин повоєнної Європи.

На основі суттєвих змін у відбудовчому процесі Польської держави, її суспільно-політичного устрою досліджуваний часовий відрізок від 11 листопада 1918 р. до 17 березня 1921 р., умовно, можна поділити на два періоди, у межах яких темпи, форми, інтенсивність та результативність державотворчих перетворень були різними, хоча поступальність цього періоду зберігалася постійно.

I період (11 листопада 1918 р. – 26 січня 1919 р.) – час розбудови польської державності, формування нового парламенту.

II період (26 січня 1919 р. – 17 березня 1921 р.) – доба дальшої розбудови внутрішньополітичної системи та прийняття Конституції Польської Республіки.

У процесі інституалізації національної польської державності важливе місце зайняв перший загальнопольський уряд (листопад 1918 – січень 1919 рр.) на чолі з представником правого крила ППС, соратником Ю. Пілсудського Єнджеєм Морачевським [8]. Ю. Пілсудський прагнув створити владу, яка би користувалася підтримкою найширших кіл суспільства, та цей задум не вдалося реалізувати. Національна демократія відкидала співпрацю з соціалістами. Схожу позицію займав В. Вітос. І. Дашинський прагнув створити соціалістичний уряд. С. Тугутт був прихильником лівоцентристського кабінету, який таки було створено. До уряду Є. Морачевського увійшли члени ППС-фракції Л. Василевський, Т. Арцишевський та ін., людовці з ПСЛ “Визволене” – С. Тугутт, Т. Ночницький та ін., а також кілька безпартійних [9, с. 442]. Лівоцентристський кабінет міністрів, у якому більше домінував С. Тугутт, ніж його голова Є. Морачевський, Ю. Пілсудський сприймав як перехідний, який працюватиме до скликання Законодавчого сейму. Незважаючи на те, що західні держави не визнали цієї влади, її діяльність відіграла істотну роль у становленні державності Польщі. 21 листопада 1918 р. було оголошено Маніфест до народу, в якому підкреслено народність влади і проголошено здійснення соціальних реформ, які мав затвердити Законодавчий сейм [10, с. 19], а 22 листопада кабінет Морачевського видав “Декрет про верховну представницьку владу Польської Республіки”, в якому проголосив Польську Республіку. На основі декрету від 22 листопада, як фактично першої тимчасової конституційної норми нововідновленої держави, Ю. Пілсудський здобув найвищу владу в країні. Він був проголошений Тимчасовим Начальником Держави з правом звільняти уряд, затверджувати й відміняти урядові законопроекти і бюджет, призначати вищих посадових

осіб тощо [11]. Ю. Пілсудський обіймав також посаду Верховного головнокомандувача військ. Цими повноваженнями він міг користуватися до скликання Законодавчого сейму. У статті 3 Декрету зазначалося: законодавчі проекти, які ухвалила Рада Міністрів, має затвердити Начальник держави, і вони набирають чинності з моменту опублікування в “Щоденнику прав”, але втрачають її, якщо не будуть представлені до затвердження на першому засіданні Законодавчого сейму [11]. Таким чином, видання Декрету про вищу владу в країні можна сприймати як завершення початкового етапу створення основних підвалин державного устрою незалежної Польщі.

Утворення нового уряду Польської Республіки для більшості народу пов’язувалося з переконанням, що незалежність поєднується з суспільно-господарськими змінами. Кабінетом Морачевського було прийнято низку декретів про розв’язання соціально-економічних проблем, зокрема було запроваджено 8-годинний робочий день, гарантовано мінімальну зарплату на держпідприємствах, засновано інспекцію з питань праці, впроваджено демократичні свободи слова, друку, зборів, сформовано народну міліцію, визнано право страйку, тощо [12; 13]. 28 листопада було оголошено Декрет про виборчий закон [14] і водночас призначені на 26 січня 1919 р. вибори до Законодавчого сейму [15]. Проголошені цим документом принципи стали фактично основою виборчої системи, що зі змінами діяла в Польщі до 1935 р. Вибори проголошено загальними, безпосередніми, таємними, рівними і пропорційними; право голосу отримали всі громадяни Польщі, які на день їх проведення досягли 21 року [14] окрім військовослужбовців, що перебували на дійсній військовій службі. Прийняття цих декретів відіграло важливу роль у стабілізації суспільно-політичної ситуації в країні, було важливим кроком на шляху до демократизації польського суспільства, а виборчий закон поставив Польщу в один ряд з країнами, що мали давні демократично-парламентські традиції, як, наприклад, Франція, США, Велика Британія тощо.

Незважаючи на це, ситуація всередині країни залишалась складною. Під впливом жовтневих подій в Росії на польських землях почалася гостра суспільно-політична боротьба. Селяни вимагали поділу поміщицьких земель, робітники виступали за націоналізацію промислових підприємств, банків, транспорту, тощо. Надалі дії уряду Морачевського були направлені на здійснення соціальних реформ, а відтак зміцнення позицій уряду і держави, забезпечення внутрішньої стабілізації. Важливу роль у боротьбі проти революційних настроїв, на думку Ю. Пілсудського і його соратників, відігравав Декрет про проведення виборів до Законодавчого сейму, що проголошував гасла легалізму і парламентської демократії. Майбутній сейм, обраний на основі демократичного виборчого закону, мав визначити устрій країни, провести суспільні реформи.

Складним залишалось внутрішньополітичне становище країни. Не сприяли його стабілізації нерішучість уряду Морачевського й наявність сильної опозиції до нього. Ряд декретів уряду були радикально-демократичними і викликали гостру критику з боку правих угруповань та ендеків. Його рішення бойкотували, організовували мітинги та демонстрації. На міжнародній арені інтереси опозиції представляв Польський національний комітет. Таким чином, Польща мала наче два уряди: в країні влада належала Ю. Пілсудському і кабінетові Морачевського, а у світі її представляв Польський національний комітет на чолі з Р. Дмовським, якого держави Антанти визнавали фактичним представником Польської Республіки. У країні, однак, він не мав реальної влади [16]. Відсутність єдиної, загальноновизнаної в країні й за кордоном державної влади ускладнювала становище Польщі.

Наближення Паризької мирної конференції, яка мала вирішити питання кордонів нововідновленої держави, змусила польські політичні сили консолідувати зусилля з метою кращого представлення інтересів Польської Республіки. Сприятливу ситуацію створила спроба державного перевороту в ніч на 5 січня на чолі з полковниками М. Янушайтісом, Т. Димовським, Е. Сапегою та ін. у Варшаві. Скориставшись цим, Начальник Держави 16 січня призначив нового главу уряду (січень–листопад 1919 рр.) Ігнація Падеревського, що було вдалим політичним рішенням, оскільки він був одним із багатьох діячів, які за популярністю могли зрівнятися з Ю. Пілсудським, мав значну підтримку ендеції та

людовців, його визнавали держави Антанти. Новий прем'єр країни влаштував усі основні політичні сили Польщі, а також союзні держави. Країна очікувала від уряду Падеревського проведення чесних демократичних виборів до Законодавчого сейму, який у свідомості народу поєднувався із поняттям державної незалежності. Уже в першому циркулярі до старост С. Войцеховський, новий міністр внутрішніх справ наказав: “Сейм вирішить долю народу всередині Польської держави, його ставлення до інших народів. У Сеймі має знайти вияв справжня воля всього народу. Треба, щоб усі партії могли вільно вибрати своїх представників до Сейму. Завданням адміністрації держави є простежити, щоб усі могли виконати свій громадський обов'язок 26 січня. Я закликаю Вас вжити всіх необхідних заходів, що гарантують спокій і безпеку голосуючих та цінних документів [17]. Майбутні вибори громадськість сприймала як своєрідний спрямовуючий вектор для політичного руху. Він мав прийняти історичні рішення – якою буде новопостала Польща, її суспільний і політичний устрій, закріпити лад парламентської республіканської демократії, прагнення польського народу додержавної самостійності. Такими були сподівання польської нації, надії її політичної еліти.

Доленосні національні вибори до Законодавчого сейму відбулися 26 січня 1919 р. У них, на теренах Королівства і Західної України взяли участь до 80 % виборців, які віддали перевагу “Народно-національному союзу” (ендекам) – 36% місць; за ними були ПСЛ-“Визволене” – 15%, ПСЛ-“П'яст” – 12% , ППС – 9 % [18, с. 16]. До Законодавчого сейму, відповідно до декрету від 7 лютого 1919 р. входили Посли від Великопольщі, Східної Галичини і Цешинської Сілезії [19]. Надалі основним завданням Законодавчого сейму було вироблення та прийняття основного закону, визначення принципів устрою держави, її інституцій. Перше засідання Законодавчого сейму незалежної Польщі, яке відбулося 10 лютого 1919 р., відкрив Ю. Пілсудський, зазначаючи роль парламенту як головного осередку влади суверенної держави: “Наділені сьогодні довірою народу, маєте дати основу для його належного життя у формі конституційного закону Польської Республіки. На цій основі утворите уряд, який опирається на закони, що встановили обранці народу. Права, що Ви ухвалите, будуть початком нового життя вільної та об'єднаної Вітчизни” [20, с. 3–4]. Першу сесію провів найстарший депутат, колишній голова Польської фракції в Рейхстазі 85-річний Ф. Радзивілл. Законодавчий сейм на початку роботи затвердив 210 декретів, що їх видав Начальник Держави й запропонував Сейму до ухвали [20, с. 8–26]. Сесіями керував маршалок сейму, обраний таємним голосуванням. Ним став В. Тромпчинський [21]. 20 лютого 1919 р. Ю. Пілсудський склав із себе повноваження Тимчасового Начальника Держави, і підкреслив, що скликання сейму було необхідним, “щоб серед величезної завірюхи, в якій мільйони людей вирішують свої справи тільки насильно і насильством ..., власне щоб в нашій Вітчизні необхідні й неминучі суспільні тертя розв'язувалися тільки демократичним способом за допомогою прав, наданих обранцям народу” [22]. Та, оскільки підготовка Конституції потребувала тривалого обговорення, цього ж дня було прийнято “Постанову Законодавчого сейму від 20 лютого 1919 р. в справі довірення Ю. Пілсудському дальшого виконання функцій Начальника Держави” до прийняття Конституції та обрання президента [23], що отримала назву “Малої Конституції”. Вона визначила основні принципи функціонування держави, її суспільно-політичного та соціально-економічного устрою, прав та свобод громадян до прийняття Конституції. Таким чином, законодавчу владу представляв Сейм, а виконавчу – Начальник Держави спільно з урядом. Начальника Держави обирав сейм, він представляв країну в її зовнішніх відносинах, виконував рішення сейму і призначав уряд за згодою сейму. На чолі уряду залишився І.Падеревський. Варто зазначити, що чотири роки роботи Законодавчого сейму були доволі плідними. Протягом його каденції було прийнято 571 закон, у т. ч. 166, що стосувалися організації державного апарату [18, с. 42]. Наявність і дія Малої Конституції та діяльність Законодавчого сейму Польської Республіки відкрили шлях до її визнання на міжнародній арені.

Надалі, чи не найважливішим завданням Законодавчого сейму було створення основного закону держави, оскільки Мала Конституція Польщі від 20 лютого 1919 р. мала

перехідний і тимчасовий характер, а її основним завданням було забезпечити повноваження Ю. Пілсудського як Начальника Держави. Тимчасовість та непостійність цієї конституції полягала в тому, що за її межами залишилися політичний та суспільно-господарський устрій держави, права та свободи громадян тощо. Варто зазначити, що Конституція являє собою писаний акт, який встановлює засади суспільного ладу, форму правління і територіального устрою, засади організації органів влади, їх компетенцію і взаємовідносини, державну символіку, столицю, основні права і свободи людини і громадянина, тощо. Вона є своєрідною “візитною карткою” держави, свідченням її стабільності, політичної зрілості, рівноправності у міжнародних відносинах.

Робота над конституцією відновленої Польщі розпочалася ще в лютому 1919 р., коли парламент затвердив Конституційну комісію на чолі з В. Сейдою, пізніше її очолювали М. Ратай, Е. Дубанович [24, с. 294]. До неї увійшли переважно людовці та соціалісти. Робота над Конституцією тривала два роки, змінювалися члени комісії, тривали гострі дискусії щодо окремих її положень. Варто зауважити, що прийняттю Конституції передувала і робота у складних умовах воєнної окупації польських земель, поміж нез’ясованих перспектив державного існування Польщі, а згодом уже, в незалежній країні, що постала з трьох частин, змушений боротися за збереження своєї здобутої незалежності [25, с. 11]. У процесі роботи над основним законом Польщі було проведено 109 засідань Конституційної комісії, 38 пленарних обговорень основного закону країни у парламенті [18, с. 67]. 8 липня 1920 р. розпочалось обговорення проекту конституції в сеймі [26, с. 63], та незабаром воно було перерване у зв’язку з воєнною ситуацією і відновилося лише наприкінці вересня. Після тривалих, запеклих дискусій, 17 березня 1921 р. Законодавчий сейм ухвалив Конституцію Польської Республіки [27, с. 220], побудовану частково за зразком французької та англійської, а також з урахуванням національних традицій [28].

Березнева Конституція визначала Польщу як республіку [Жечпосполиту] і складалась зі вступу та 7 розділів, що містили 126 статей: I. Річ Посполита – ст. 1–2; II. Законодавча влада – ст. 3–38; III – Виконавча влада – ст. 39–73; IV. Судова влада – ст. 77–86; V. Загальні громадянські обов’язки і права – ст. 87–124; VI. Загальні положення – ст. 125; VII. Тимчасові постанови – ст. 126 й була оприлюднена у “Віснику законів Польської Республіки” 1 червня 1921 р. [28].

За Конституцією 1921 р. законодавча влада була надана двопалатному парламентові – Національним зборам, що складався з сенату і сейму, виконавча – президенту та уряду. Основний закон Польської Республіки, що запроваджував парламентський устрій, систему представницького правління й засади організації адміністративного апарату та судочинства, на певний час стабілізував внутрішньополітичну ситуацію і робив можливим поступ країни на шляху демократизації суспільного життя [29, с. 472]. Прийняття Конституції законодавчо закріпило державний суверенітет Польської держави, її незалежність і фактично завершило перший період становлення національної польської державності, юридично оформило головні елементи та інститути демократично-парламентської системи організації суспільно-політичної влади, характерні для стабільних розвинених країн світу. Розвиток державотворчого процесу в Польщі на основі демократично-парламентської конституційної системи, попри всі труднощі та проблеми, сприяв широкій політизації і соціальному структуруванню польської спільноти, становленню громадянського суспільства й непорушності територіального врегулювання в Європі на основі Версальської системи мирних договорів.

Список використаних джерел

1. *Алексієвць Л. М.* Польща: утвердження незалежної держави 1918–1926 / Алексієвць Леся Миколаївна. – Тернопіль: Підручники і посібники, 2006. – 448 с.
2. *Алексієвць Л. М.* Польща: утвердження незалежної держави 1918–1939 / Алексієвць Леся Миколаївна. – Тернопіль: Економічна думка, 2002. – 272 с.
3. *Дейвіс Н.* Боже ігрище. Історія Польщі / Норман Дейвіс; Пер. з англ. П. Тарашук. – К.: Вид-во Соломії Павличко “Основи”, 2008. – 1080 с.: іл.
4. *Зашкільняк Л. О., Крикун М. Г.* Історія Польщі: від найдавніших часів до наших днів / Л. О. Зашкільняк, М. Г. Крикун. – Львів: Львівський національний університет ім. І. Франка, 2002. – 752 с.
5. *Nr 204. 1918 pазdziernik 7, Warszawa.* – *Orędzie Rady Regencyjnej do narodu polskiego // Powstanie II Rzeczypospolitej...* – S. 415–416.
6. *Pajewski J.* Wokół sprawy polskiej. Paryż-Łódź-Londyn 1914–1918 / Janusz Pajewski. –

Poznań, 1970. – 347 s. 7. *Do pana prezydenta ...* – Archiwum Akt Nowych w Warszawie (AAN), Akta Leona Wasilewskiego, sygn. 68, s. 1. 8. *Do Ob. Jędrzeja Moraczewskiego...* – AAN, Akta Leona Wasilewskiego, sygn. 68, s. 2. 9. *Nr 225*. 1918 listopad 18, Warszawa. – Protokół pierwszego posiedzenia Rady Ministrów RP // Powstanie II Rzeczypospolitej. Wybór dokumentów 1866 – 1925 / Pod redakcją H. Janowskiej i T. Jędruszcza. – Warszawa: Ludowa Spółdzielnia Wydawnicza, 1984. – S. 442–443. 10. *Roszkowski W.* Historia Polski 1914–2001 / W. Roszkowski. – Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN, 2003. – 494 s. 11. *Dekret o najwyższej władzy reprezentacyjnej Republiki Polskiej* // Dziennik Praw Państwa Polskiego, 1918, nr. 17, poz. 41. 12. *Dekret o 8-mio godzinnym dniu pracy* // Dziennik Praw Państwa Polskiego, 1918, nr. 17, poz. 41. 13. *Dekret Naczelnika Państwa o urządzeniu i działalności inspekcji pracy* // Dziennik Praw Państwa Polskiego, 1918, nr. 9, poz. 17. 14. *Dekret o ordynacji wyborczej do Sejmu Ustawodawczego* // Dziennik Praw Państwa Polskiego, 1918, nr. 18, poz. 46. 15. *Dekret o ordynacji wyborczej do Sejmu Ustawodawczego* // Dziennik Praw Państwa Polskiego, 1918, nr. 18, poz. 47. 16. *Monitor Polski*, nr 208, 20. XI. 1918. 17. *Wojciechowski S.* Moje wspomnienia // S. Wojciechowski. – Lwów – Warszawa, 1938. – T. II. – 1918–1922. 18. *Ajnenkiel A.* Historia Sejmu Polskiego / Andrzej Ajnenkiel. – T. II. Cz. II. – II Rzeczypospolita. – Warszawa: Państwowe Wydawnictwo Naukowe, 1989. – 419 s. 19. *Dekret o wprowadzeniu do Sejmu Ustawodawczego RP Polaków posiadających mandat poselski do parlamentu Rzeszy Niemieckiej w 1918* // Dziennik Praw Państwa Polskiego, 1919, nr. 14, poz. 193. 20. *Sprawozdanie stenograficzne z 1 posiedzenia Sejmu Ustawodawczego z dnia 10 II 1919 r.*, s. 1–26. 21. *Sprawozdanie stenograficzne z posiedzenia Sejmu Ustawodawczego z dnia 14 II 1919 r.*, łam. 3–7. 22. *Sprawozdanie stenograficzne z posiedzenia 3 Sejmu Ustawodawczego z dnia 20 II 1919 r.*, łam. 54. 23. *Sprawozdanie stenograficzne z posiedzenia 3 Sejmu Ustawodawczego z dnia 20 II 1919 r.*, łam. 54–58. 24. *Garlicki A.* Historia 1815–1939. Polska i Świat / Andrzej Garlicki. – Warszawa: Wydawnictwo Naukowe “Scholar”, 2001 – 418 s. 25. *Komarnicki W.* Zarys ustroju państwowego Rzeczypospolitej Polskiej / W. Komarnicki. – Warszawa: Wydawnictwo F. Hoesicka, 1923. – 111 s. 26. *Brzoza C., Sowa A.* Historia Polski 1918–1945 / Czesław Brzoza, Andrzej Sowa. – Kraków: Wydawnictwo Literackie, 2009. – 754 s. 27. *Borucki M.* Historia Polski: do 2010 roku / Marek Borucki. – Warszawa: Wydawnictwo Mada, 2010. – 396 s. 28. *Ustawa z dnia 17 marca 1921 roku Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej* // Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, 1921, nr. 44, poz. 267. 29. *Bardach J.* Historia ustroju i prawa polskiego / J. Bardach. – Warszawa, 1993. – 547 s.

Оксана Парнета

ИНСТИТУАЛИЗАЦИЯ ПОЛЬСКОЙ РЕСПУБЛИКИ (1918–1921 ГГ.)

В статье освещаются проблемы становления политической системы Польской Республики после провозглашения ее независимости.

Ключевые слова: Вторая Речь Посполитая, конституция, властные структуры.

Oksana Parneta

INSTITUTIONALIZATION OF POLISH REPUBLIC (1918–1921)

In the article the problems of becoming of the political system of Polish Republic light up after proclamation of its independence.

Key words: Second Thing Pospolita, constitution, imperious structures.